

Bila noč je, mesec in jaz sam pod njim na svetui
z zlomljeno mladostjo, brez bogá in vere v duši,
bolj neznaten od prstí in bilk in rose v cvetu
čakal sem, da svet se iz tečajev čezme zruši:
samo nihanje cipres sem po sinjini čul —
v molk zemljé, nebes kot v lastni grob se ves razsul.

Dekla

Igo Gruden

Njeni dnevi tiho delo so za druge:
ko da med rokámi se drobi ji duša,
vdano sama vase venomer posluša —
dan je dolg, večer v srcé ne najde struge.

Ko v odprtih oknih sliši klic pomladi,
kakor ptička v kletki skuša si zapeti:
o, da mogla z vetrom bi nekám zleteti!
V dalji bel oblak, pod njim svetá prepadi.

Njena soba tik je pod poševno streho;
nima okna; v zidu je le ozka lina:
v nji ni nageljnov ne tulp ne rožmarina,
ni na dom spomina, ki bi dal uteho.

Ko po delu pozno v noč v podstrešje stopa,
zdi se ji, da trudna gre v tišine groba;
vsa omamna je od mesečine soba,
njena senca lomi se ob gredah stropa.

Z vdanim srcem, ki je mučenice rana,
skozi lino gleda v mesečino bosa:
po vseh strehah se blišči pomladna rosa,
nji pa je, ko da ji v dušo lega slana.

Dan za dnevom — vsí podobni, vsi enaki;
le v nedeljo se odpre v življenje cesta:
s fantom čez poljé večerno v vetru gresta,
brez besed za senco ptičev pod oblaki.

Tisto noč je njena soba polna maka:
ko odpré oči, ospe se v jutro sivo.
Dan za dnevom spet mineva netešljivo,
v dan iz dneva ona vdano čaka, čaka —